

ligt for den. Disse forskellige Tvivls spørgsmål, som ogsaa kom frem i Folketinget, har Regeringsforslaget søgt at løse paa en Maade, som Folketinget har sluttet sig til, med den Forfælt, at det har sat Procenten op, og Forslaget har den Fordel, at det er en praktisk Løsning, selv om man kan indvende — hvad jeg tillod mig at fremsøre i Fjor —, at Værdien egentlig ikke kan afgøres af Lovgivningsmagten. Da det er en Ret, som allerede er fassat ved Kontrakter, er den allerede i Forvejen bestemt og maa kunne gennemføres ved Domstolene. Det vilde have været en Del mere vigtigt, hvis det var Statens Stilling over for en privat Koncessionshaver, der var Tale om; men som Forslaget foreligger, er det et Forhold mellem Staten og Kjøbenhavns Kommune eller en anden Kommune, det drejer sig om, og det vil altsaa af den Grund, at det er to offentlige Autoriteter, der forhandle sammen, have mindre Betydning. Da det viser sig, at det er en Maade, hvorpaa Sagen hurtig og praktisk kan løses, en Vej, hvorved der ikke bliver givet Plads for nogen besværlig Fortolkning, saa vil jeg kun sige, at jeg anser det for en heldig Løsning af dette vanskelige Spørgsmaal, og jeg skal derfor tilraade, at man vedtager § 4 i den Form, hvori den foreligger, ligesom jeg i det hele taget skal anbefale Tinget at slutte sig til den Affattelse af Lovforslaget, som her foreligger fra Folketingets Side.

J. Pedersen: Under de foreliggende Omstændigheder tør jeg heller ikke anbefale Tinget at modsætte sig Gennemførelsen af Forslaget, saaledes som det foreligger. Det er jo saa — som allerede fremhævet af den højstærede Minister og af det ærede Medlem, som sidst talte — at det er højt ønskeligt, at denne Sag kan finde en Afgørelse hurtigst, idet det Tidspunkt meget stærkt nærmer sig, da nogle af disse ældre Sporvejs-Koncessioner udløbe, og der saa maa træffes en Afgørelse af, hvorledes Trafikken kan fortsættes. Jeg kan dog ikke undlade samtidig at pege paa, at det høje Folketing har været saa generøs over for Kjøbenhavns Kommune, som det har været ved sit Forslag til § 4. I denne Paragraf foreslaas der nemlig, at Kommunen skal have Ret til at indtræde i Statens Ret over for disse Sporvejselskaber, mod til Statskassen at indbetale en Sum af 10 pCt. af Aktiekapitalen; det er altsaa en Tiendedel af Aktiekapitalens nominelle Paalydende. Disse Aktier ere jo meget mere værd — i hvert Fald for nogle af Sporvejselskabernes Vedkommende — end deres Paalydende. Nørrebro's Sporvej giver

jo saaledes 16—17 pCt., saa at man maa kunne taksere Aktierne til henved det tredobbelte. Der er dog nu ikke Tale om, at Staten skal have en Tiendedel af disse Aktiers Værdi, men en Tiendedel af deres nominelle Beløb; det er det, som Staten skal have som Vederlag for den Ret, den giver Afkald paa til Fordel for Kjøbenhavns Kommune. Der kan nu ganske vist disputeres om, hvor megen Værdi denne Ret har, men der kan ikke disputeres om, hvad den gamle Lov og de i Henhold dertil udstedte Koncessioner sige derom, og de sige, at naar Koncessionstiden udløber, skal Selskabet aflevere til Staten uden Vederlag hele Anlægget i vel vedligeholdt Stand. Jeg har den samme Opfattelse af det Forhold som i Fjor, nemlig, at et saadant Aktiv som Nørrebro's Sporvej vilde det være meget værdifuldt for Staten at udnytte, hvis den i fuldt Omfang kunde benytte sin Ret. Nu er Folketinget imidlertid gaaet over til at overdrage denne Ret til Kjøbenhavns Kommune, og det bliver altsaa denne, som, naar den indtræder i Statens Ret, kommer til at forhandle med vedkommende Selskaber, og hvorledes de komme ud af det indbyrdes, kan være ligegyldigt, Staten faar kun sine 10 pCt. Jeg finder Anledning til at fremhæve dette som et Eksempel paa, hvorledes man i disse agrariske Tider ogsaa i det andet Ting kan vise sig særlig imødekommende over for Kjøbenhavns Kommune. Havde det været under andre Forhold, saaledes at der havde været Tid til at forhandle nærmere om Sagen, havde jeg haft Lust til at tage dette Punkt under fornyet Overvejelse, men jeg skal ikke modsætte mig, at Lovforslaget fremmes hurtigt, og det saa meget mere, som Tiden for Koncessionstristen for et af Sporvejselskaberne snart er udløben.

Randsen: Ogsaa jeg vil tillade mig at anbefale det foreliggende Forslag til Vedtagelse i den Stikelse, hvori det foreligger fra Folketinget. Da Forslaget forelaa her i forrige Samling, deltog jeg ogsaa i Forhandlingerne derom, men jeg skal ikke komme nærmere ind paa mine Udtalelser den Gang. Hvad det foreliggende Forslag angaar, er der nemlig to Bestemmelser deri, som forekomme mig at være heldige, hvorfor jeg kan give det min Tilslutning. Den ene af disse Bestemmelser er den Definition, som er givet af det Udtryk, der fandtes i det forrige Lovforslag, nemlig af Udtrykket „Vejbestyrelsen“. Man var fra forskellige Sider uklar over, hvad der dermed skulde forstås, men det er nu slaaet fast i Lovforslaget, saaledes at det Samtykke, der skal gives for at kunne faa